

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 526: Nghe Liền Có Thể Sanh Tín Khai Giải, Trì Giới Tu Phước

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 045)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nghe liền có thể sanh tín khai giải, trì giới tu phước.】

Hai câu này chính là liên hệ chặt chẽ với câu “tất cụ thắng nhân” (ắt hẳn phải có nhân thù thắng) ở đoạn trước. Nếu họ không có nhân thù thắng, họ sẽ không gặp được Phật Pháp; dù có gặp được Phật Pháp thì họ cũng không thể khai giải (mở lòng hiểu thấu), cũng không thể thọ trì; cho nên ắt hẳn phải có nhân thù thắng. Giống như trong kinh đã giảng, vô lượng kiếp cúng dường chư Phật Như Lai, cái nhân này vô cùng sâu dày.

Có lẽ chư vị sẽ hỏi, đã là cúng dường chư Phật Như Lai trong vô lượng kiếp, tại sao chúng ta vẫn chưa chứng quả, mà lại rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay? Kỳ thực, nếu quý vị muốn hỏi câu hỏi này, đáp án ở ngay nơi chính quý vị, quý vị không cần phải hỏi tôi, tự mình suy ngẫm một chút liền hiểu rõ. Cách nhìn của ta, suy nghĩ của ta vẫn chưa vứt bỏ được, chính là nguyên nhân này, không có gì khác cả. Đời đời kiếp kiếp học Phật, đi theo Phật, đi theo Bồ Tát để học, công phu tu học cũng rất khá rồi, nhưng chỉ vì một điểm này chưa buông xuống được, vẫn còn cách nhìn của riêng mình, vẫn còn suy nghĩ của riêng mình, cho nên từ vô lượng kiếp đến tận ngày nay vẫn luôn trôi lăn trong lục đạo luân hồi.

Hiện tại, trong đời này chúng ta lại gặp được (Phật Pháp), nếu như vẫn còn cách nhìn của mình, vẫn còn suy nghĩ của mình, thì đời này vẫn không thể ra khỏi tam giới, đành từ từ vậy! Đời lai sanh lại làm tiếp. Nếu như quý vị thật sự giác ngộ, đời đời kiếp kiếp trong quá khứ đã chịu cái thiệt thòi này rồi, hiện tại tôi thật sự phải buông xuống, vậy thì xin chúc mừng quý vị, công đức đời này của quý vị đã viên mãn, quý vị được về thế giới Tây Phương để làm Phật rồi. Phải giác ngộ, phải triệt để buông xuống!

Đừng có bận tâm tài sản trong nhà tôi phải giao cho đứa con trai nào đây, phải làm sao bây giờ? Vậy là quý vị vẫn chưa buông xuống được. Buông xuống, buông xuống tất cả, không quản nữa, con cháu tự có phước của con cháu, không bận tâm nữa. Nếu vẫn còn suy tính trước sau, thì quý vị vẫn là chưa buông xuống. Đời đời kiếp kiếp trong quá khứ của chúng ta chính vì chuyện này mà bị chậm trễ, đời này nếu lại tiếp tục làm chuyện ngốc nghếch đó, quý vị lại bỏ lỡ nữa rồi. Đời đời kiếp kiếp cứ lỡ dở như vậy, quý vị xem có đáng sợ không, có oan uổng không! Hy vọng đời này phải sớm giác ngộ, không làm cái việc ngốc nghếch này nữa. Dù cho bản thân có tiền, muốn làm công đức như thế nào đi nữa, đó cũng là chuyện ngốc nghếch.

Thời xưa, Bàng cư sĩ đã làm tấm gương cho chúng ta xem. Những việc mà Bàng cư sĩ đã làm, thực chất chỉ để dẫn dò chúng ta một câu, vì muốn nhấn nhủ chúng ta một câu nói ấy mà ngài làm như vậy. Gia đình ngài khá là giàu có, ngài đem tất cả gia sản chất lên một chiếc thuyền, chèo ra giữa dòng Trường Giang, rồi đục một lỗ trên thuyền, để cho toàn bộ chìm xuống, trở thành kẻ hai bàn tay trắng. Cuộc sống (sau đó) chỉ dựa vào việc đan giày cỏ — ở Đại lục (Trung Quốc) hiện giờ không biết là còn hay không — đan giày cỏ, một ngày bán được vài đôi, kiếm vài đồng tiền lẻ, mua chút gạo rau về nhà qua ngày.

Mọi người mới thắc mắc: Ngài có nhiều tiền như vậy sao lại không cần nữa? Sao không đem ra làm chút việc thiện. Ngài làm vậy cốt yếu cũng chỉ vì câu nói này: “Hảo sự bất như vô sự” (Làm việc tốt chẳng bằng không có việc gì). Làm việc tốt cũng rất bận tâm, cũng rất phiền phức, không bằng “vô sự”; “vô sự” thì liền giải thoát, liền tự tại. Làm việc tốt thì vẫn là “có sự”, có sự thì không thoát khỏi luân hồi, “vô sự” mới có thể thoát khỏi luân hồi, điều này quý vị cần phải biết.

Cho nên, các đồng tu phát tâm giảng kinh, giảng kinh là một việc tốt, nhưng phải giảng như thế nào? “Thuyết nhi vô thuyết, vô thuyết nhi thuyết” (Nói mà không nói, không nói mà nói), như vậy sẽ không bị chướng ngại. Nếu chấp vào tướng giảng kinh, thì vẫn tiếp tục trôi lăn trong lục đạo luân hồi, vẫn là không ra khỏi được. Điều này cần phải biết: thế giới Tây Phương không có phần của quý vị, nhưng lục đạo luân hồi thì có phần. Nhất định phải “thuyết nhi vô thuyết, vô thuyết nhi thuyết”, như vậy mới tự tại. Đừng chấp vào tướng giảng kinh, đừng chấp vào công đức giảng kinh. Nói xong rồi xem như không có chuyện gì xảy ra, giống hệt như chưa từng nói, vậy mới được! Nhắc đến ‘trì giới

tu phước’, ý nói người có thể khai giải thì mới biết trì giới tu phước; mang việc ‘trì giới tu phước’ ra áp dụng thì đó mới là thật sự hành trì.